

Στην κόρη μου

Κ.Π.

Κατερίνα Παούρη
Η Μυρτιά και ο καθρέφτης

© για το κείμενο Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Κατερίνα Παούρη, 2023

© για την εικονογράφηση Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Ζαφούκο Γιαμαμότο, 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

Επιμέλεια: Δημήτρης Παπακώστας

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκτύπωση & Βιβλιοδεσία: Future Format

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-207-0

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιοσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Η Μυρτιά και ο καθρέφτης

Κατερίνα Παούρη
ΕΙΚΟΝΕΣ
Ζαφουκο Yamamoto

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα χωριό ψηλά στο βουνό
ζούσε ένα ζευγάρι αγαπημένο κι ευτυχισμένο.

Απ' το παραθύρι πρόβαλλε το πυκνό δάσος
που απλωνόταν μέχρις εκεί που φτάνει το μάτι.

Σπάνια πήγαιναν οι άνθρωποι εκεί,
γιατί δεν τολμούσε κανείς να το διαβεί.

Για πολύ καιρό το ζευγάρι
λαχταρούσε ένα κοριτσάκι.

Η γυναίκα αγαπούσε το δάσος και πήγαινε εκεί συχνά.

Μια μέρα, επιστρέφοντας από τη βόλτα της, άκουσε ένα πουλάκι που κελαηδούσε. Κοντοστάθηκε, και τότε, προς μεγάλη της έκπληξη το άκουσε να λέει:

«Καλή κυρά, ψάξε τη μυρτιά, ψάξε τη γριά,
αν απαντήσεις σωστά, θα βρεις και τη χαρά».

Η γυναίκα σάστισε μα δε φοβήθηκε. Προχώρησε βαθιά μέσα στο δάσος, τόσο που ποτέ της δεν είχε ξεμακρύνει.

Το πουλάκι δε φαινόταν πουθενά, κι εκεί που νόμιζε πως τα είχε όλα φανταστεί, μια μυρωδιά ευχάριστη, γλυκιά και δροσερή, της τράβηξε την προσοχή.

Μπροστά της πρόβαλε ένα δέντρο φορτωμένο ολόλευκα άνθη. Η γυναίκα δεν το είχε ξαναδεί.

Πλησίασε να το θαυμάσει.

Τότε, ένα χέρι ροζιασμένο άρπαξε το δικό της
κι ακούστηκε μια φωνή βαθιά, σαν να ερχόταν από πηγάδι:
«Πώς; Πας να κλέψεις τα λουλούδια της αυλής μου;»
Η γυναίκα γύρισε το κεφάλι κι αντίκρισε μια θεόρατη γριά.
Η φορεσιά της είχε όλα τα χρώματα τ' ουρανού
όταν σκοτεινιάζει, μαζί και τ' άστρα.
Φαινόταν να 'χει ζήσει χίλια χρόνια, όμως το πρόσωπό της
είχε μια λάμψη σαν του φεγγαριού το φως.
«Συγχώρεσέ με, δεν ήθελα να κλέψω,
θαρρώ πως άκουσα ένα πουλί.
Είπα την τύχη να γυρέψω κι ένα κορίτσι ν' αποκτήσω».
«Αν είναι έτσι, θα πρέπει να μου απαντήσεις:
Ποιο είναι το μυστικό της ψυχής;»
«Δεν το ξέρω αυτό, όμως εγώ ακολουθώ
της ψυχής μου το χορό».
Τότε η γριά παραμέρισε και πίσω της εφάνη ένα πανύψηλο
κυπαρίσσι, τόσο ψηλό που χανόταν στον ουρανό.
«Πέρασε μέσα!»

